

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

Joi 4 Decemb. st. v.
16 Decemb. st. n.

Va esi joi'a și duminică.

Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 93.

ANUL XVI.

1880.

Pretul pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Aventuri literare.

(Urmare.)

Recensentul în locu de *arme* și *schelete* a vețutu atêrnate prin arbori *sôrele și lun'a*! Se vede, că pronumele din versul: „*Acestea* monumente aici le-a atêrnatu” i-a jucatu acêsta festa comediôsă. Dêca și-aducea aminte de *analisis* de pe bancele școliei, scapă d'acêsta trista aventura. A șeptea aventura!

În nevinovați'a sa naturala s'a scandalisatu recensentul când a cetitu

— Cupele de paltinu cu vinu încoronate

(Negr. p. 18 v. 14.)

Se pôte că acêsta spresiune sê fia cu totul noua în literatur'a noastră. Cu tôte aceste ea se bazeză nu numai pe unu idiotismu poporalu românescu cunoscutu în tôte țerile locuite de români, dar și pe gustul celor mai mari clasici. Românul dîce: *a implê cu verfu*, va sê dîca a pune atâta într'unu vasu, cât abia sê încapa. Prin acêst'a se formêza d'asupra vasului unu reliefu, unu vêrfu, o corônă. Dreptu aceea „cupe încornate” însêmna: *implute cu verfu*. Omeru a dîsu

Κόρυθοι μὲν χορητρῶς ἐπεστῆσαντο ποτοῖο

Și canele feciorii cu vinu le 'ncoronă.

(Iliad'a cânt. 1 v. 470.)

Κορητρῶς ἐπιστεφίας οἶνοιο

Canșe încornate cu vinu.

II. c. 8 v. 232.)

Vechiul Scholiastu Eustathiu esplica aceste spresiuni: „pline pâna în buza, sêu mai bine pâna peste buza”. Asemenea se afla și la alti scriitori clasici greci și latini, chiar și moderni. Recensentul înca ar fi trebuit sê afle acêst'a în „gramad'a sa de epopeie”, dêca nu le-ar fi cetitu *visandu*.

Dar de acêsta aventura sê ne facemu că n'o vedemu. Pôte o patîă și altul totu așă!

P'aci eră sê-l prinda bôl'a de mare când a cetitu versurile

Iêr romenele carnuri pe iêrb'a rouorôsă

Le taia și s'asiedia cu toti în giurul lor.

(Negr. pag. 18 v. 10—11.)

Sciti pentru ce? Pentru că, dîce recensentul, „sarații barbari (eroii lui Negru) n'au avutu nici blide, ci le-a taiatu cãrnurile pe iêrbă”. Eterna dauna, că dl Marienescu nu și-a pututu face epopei'a visata, în care sê-i vedemu eroii cu — *blidele în spate*. Tabloul!

Și Don Chisiotu, isi pusese, pare-mi-se, pe capu unu lighianu în locu de coifu.

Acêst'a e prê frumoșă, n'o iertămu! A opt'a aventura.

Recensentul vețendu lupt'a țeilor, esclama: „Ce bataia între țeii cu pêtă: unde-i estetic'a, unde-i *modul cel frumosu* de lupta între țeii!”

De ar fi sciutu Mosiu-Omeru, că se va nasce vreodata unu recensentu atât de cumplitu, n'ar mai fi cântatu

Minerva se retrage și ia cu mâna tare

Din câmpu o pêtă nêgră și aspră și cumplită,

Ce cei betrâni pusese sê stê rozoru în agru,

Pe 'mpetuosul Marte lovesce-l și-l asterne.

(Iliad. c. 21 v. 403—406.)

Dêca unei țeese, unei *femei*, a pututu sê-i stee bine a se luptă cu petri, când se scie, că femeile și prin urmare și țeesele nu prê sînt îndemenatice în a asvêrlitu, nici nu facu cea mai frumoșă figura când asvêrlu: fãra îndoieła țeul dacu Zamolêse, mai pușin idealisatu și civilisatu, dêca mi se permite spresiunea, decât țeii olimpiani, pôte și mai pușin scrupulosu decât Minerva, țeș'a înțelepciunei, și în fine *barbatu*, a pututu sê se lupte cu petr'a cu mai multu dreptu și estetica.

Nu me îndoiescu, recensentul crede a face o mare descoperire, când dîce că Don Quixotes mai curênd ar fi pututu reteză cu spad'a unu colțu de munte, decât țeul Marte a cãrui

— spada tunându fulgeratôre

În sboru-i Cocaionul restorna-l retezându,

Sidiêul împreuna cu regi'a-i lucitôre

D'a dura pintre stânce se duce detunându.

(Neg. p. 85. v. 1—4.)

Dêca recensentul și-aducea aminte, că în gimnasiu a avutu lecțiune din Ovidu, care serie

Se dîce că Uriasii voiau se sue 'n ceru

Și munti pe munti punêndu-l i-au înaltiatu la stee.

(Metamorph. I v. 152—153.)

Sêu dêca ar fi cetitu vre-odata ceva din Clandianu care dîce:

Cu mani cumplite unu învêrte muntele-Eta,

Iêr altul amenintia cu piscul Pangu în mani;

Cu Atosul se 'narma, sêu misc', ardica Osa;

Rodopul altul smulge cu-al Hebrului isvoru,

Și riul îl desparte, și Enipeul curge

Din stanc'a cea mai nalta pe umerii-i în jos.

(Gigantomachia v. 66—71.)

déca cetiá recensentul cel puçin acestea, nu s'ar fi miratu cá Marte, care ca ðeu este mai multu decât unu uriasú, a pututu fiindu totu-odata și ðeul resboiului s'e taia și el cel puçin unu coltú de munte!

(Va urmá.)

Ar. Densusianu.

Amicul adevéruului.

— *Novela englesá.* —

I.

R e m a ș a g u l.

Pe un'a din stradele Londrei, mergeau într'o séra doi tineri. Precum se vedea, ei erau amici buni și cam de o vërsta. Unul, James, erá acționariu la o neguțiatoria considerabila, și prin urmare mai pațitu decât celalaltu, Viliam, care erá numai calfa primu la o alta neguțiatoria.

Ei se disputau asupra unei predice, ce o ascultaserá tocmai în sér'a aceea, în o bisericá.

Predic'a pe semne a sbicuitu mincun'a și a gloricatu adevéru, căci tinerii nostri se disputau despre mincuna și adevéru.

Viliam, ludul, credea a fi ușoru s'e vorbesci totu adevéru; dar James, pațitul, erá de opiniune contraria.

Iéta cum se capacitau!

— Eu nici odata n'am mințitu, — ðicea Viliam. Înca din pruncea imi placea adevéru.

— Dðeul meu! — cugetá James, — nici lécu de ideia n'are despre aceea, cá cum mintiesce și în minutul acesta.

— Mincun'a, — continuá Viliam, — e cea mai scárnava, cea mai dejositóre, cea mai pecatósa, cea mai...

— E cea mai necesaria reutate, — întregi James.

— Și adevéru, curatul adevéru, — perorá mai departe Viliam însuflețitu, — e unu ce sublimu.

— Ai dreptate, amicul meu dulce, — il intrerupe James iéra. Dar întipuesce-ti numai, cá déca adevéru, curatul adevéru, pe care tu așa de binenimeritu il colozé, e bine, déca acesta s'ar realisá într'o ði în Londra: n'ai cugetá, cáta disordine ar improvisá în scurtu timpu.

— Dă-mi pace! Me iritezi cu cuvintele-ti, James.

— Imi pare reu! Dar asculta-me! Adevéru ar revoltá întrég'a lume. Risipirea Jerusalimului, decaderea Romei și alte prepastii mai mari aru fi nimic'a façia de resturnarea înfiorátóre, ce ar urmá de siguru, déca amu vorbi noi toti pe paméntul acest'a numai chiar o ði totu adevéru. Tóte s'aru incurcá, și noi ar trebui s'e perimu. S'ar mișcá paméntul!

— În privint'a acest'a, nu poçiu fi de o parere cu tine. Eu cu multu mai practica ideia am despre ómeni și lume, decât tine.

— Sermanul de tine! Dar nu sefi cá și bibli'a ðice, cá lumea întru atât'a s'a stricatu, încát n'ar puté nici pe o minuta suferi lumin'a adevéruului. Și déca ar fi așa, apoi și ðiu'a judecáti din urma ar sosi, căci atunci noi n'amú mai puté vietfui pe paméntul acest'a. Dar bine, s'e presupunemu, cá tu ai dreptate. S'e facemu o proba! Încérca în sfer'a ta o septemána, séu numai o ði s'e vorbesci totu adevéru, nespáriându-te de urmárele sigure, și vei vedé, ce se va escá de aici.

— E bine, ce?

— Ti-o spunu și acest'a. Déca tu, Viliam Morris, nepotul și — în spe — moștenitoriul bogatului Ioan

Morris, fostul matralistu, iér de presinte în retragere; déca tu, fiitorul mire și barbatul modistei Liza Bell, care — fia ðisu numai aci între noi — e cea mai frumoșa copila dintre câte cunoscú eu, și și ea va fi moștenitóreá matusiei sale fórté avute; déca tu, Viliam Morris, adjunctul primu dela colegiul Black, Brown White et consors, neguțiatori'a de panuri și pánza: déca tu ai fi așa de îndresnetiu, s'e vorbesci numai într'o ði totu adevéru curatu: atunci tu, în urm'a acesteia, ti-ai perde condițiunea la firm'a numita; amant'a ta ti-ar aretá uș'a; iér unchiul teu te-ar eschide din tóte. Și — déca și mai departe ai propovedú adevéru, în casul acest'a ómenii aru fi necesitati s'e te închida — ca pe unu individu peste mesura periculosu. În cas'a nebunilor... Auditu-m'ai?

— Cerescule Dómne! Dar așa cugeti tu frate, cá iubirea unchiului meu, amórea Lizisórei mele, încrederea ce am câștigatu-o în serviciu meu și libertatea. dóra numai prin viclesúgu necurmatu mi-le am agonisitu? Tu cugeti, cá tóte aceste le-așu perde, déca așu loví lumea peste ochi și urechi cu dreptatea și cu adevéru?...

— Da, da, Viliame, eu așa-ti prorocescu.

— Și eu aflu proroci'a ta de necópta, de nesuferibila, de risu...

— E bine! În urma înca va trebui s'e ne încaiarámu și s'e ne luámu de capu. Dar haidu s'e nu ne gálcévimu însedar! S'e ne remașimu... Déca dara tu mi dai parol'a, cá în decursul unei septemáni vei vorbi numai curatu adevéru, și acést'a misiune o vei impliní omenesce cel puçin o ði, fára ca s'e scapeti de avantajul și sperantiele, de cari te bucuri astadi: dupa espirarea acestui terminu, de și s'úm omu sermanu, iti platescu ca desdaunare — 500 sterlingi.

— Înse mie nu-mi trebuiescu banii tai.

— Séu iti dau deplina putere s'e me pravuesci dupa drag'a-ti voia cu bicul teu de calaritu, de și s'úm mai tare decât tine.

— Dar eu nu vreu s'e te batu.

— Iéca mei, el nu vré nimica! Apoi dara s'e-ti mai cautu alt'a. Iti promitu serbatoresce și amicabilu, ba și cavaleresce, cá pâna-i lumea nu me voiu mai uitá la Liza ta; căci trebuie s'e o scii, și aceea, frațiore, cá eu numai pentru ea umblu așa des la sánt'a bisericá...

— Aha! E bine, așa dara acést'a o primescu.

— Îndata am cugetatu-o. Așa dara tãrgul s'e fia facutu!

— Ba și da! Cáci asculta! Fiindu cá eu în decursul acestui terminu voiescu a vorbi necurmatu totu adevéru, ce eu și pâna aci avusei datina a face, sub acést'a s'e nu se înțeléga și aceea, cá eu trebuie s'e descoperu așa a órb'a micéle slabiciuni séu vatematóriéle capriciuri fiesce-cáruia.

— Tocmai nu, amicul meu. Tu vei avé numai de a respunde la întrebárele și observațiunile, ce-ti se vor pune și — în trebile tale.

— Dar nici tu nu vei capacitá pe cunoscutii mei. ca s'e-mi deie așa feliu de întrebári, cari n'aru pune în perplesitate.

— Pe barba și onóre, nu! Merga tóte pe puntea adevéruului. Nu facu despre acést'a nimenuia nici o împartesire. Dar nici ție nu-ti dau nici unu privilegiu. Nu-ti e iertatu nici unu feliu de pretestu, prin care ai puté eși, ici colea din calea adevéruului.

— O! n'am trebuint'a. Nimica nu me póte impede-cá s'e vorbescú adevéru, dar nici nu voiescu s'e cautu strunga de eșit... Se ispravimu dara!

— Deja s'úntemu gata.

— Și când se începu canonul?

(Va urmá.)

S A X O N U :

Înmormântarea lui dr. Iosif Hodosiu.

Sibiu 12 decembrie.

Înmormântarea marelui nostru barbatu defunctu dr. Iosif Hodosiu, repausatu la 9 l. c., 12 ore din nop-te, eră anunciata pe astadi la 2¹/₂ ore d. m.

Nu erau încă 2 ore, și pe strad'a Macelarilor, unde a fost locuință a „Caracterului firmu“, mulțimea jalnica eră deja coadunata.

Români și alte naționalități, totu atâte fețe triste, încât din privirea fiasce-căruia se putea ceti durerea adâncă a pierderii nereparabile. Nu audiai alta decât, că Hodosiu a fost barbatul, carele prin tactic'a sa înțeleptă, cunoscințele sale estinse și activitatea sa continua a sciutu căștigă simpatia și respectul tuturor acelora, cari au avutu numai ocașiune a conveni cu dânsul, așa, încât nu este omu și cu atât mai puțin român, carele se cuteze a țice, cumca dora acestu barbatu stralucitu i-a fost inimicu. Nu, pentru că el a fost totdeuna resolutu pentru principiile sale sănătoșe; a spusu contrariilor dorință a națiunii sale respicatu, ier cugetul ca să se aredice pe ruinele altuia, dr. Hodosiu l'a consideratu de unu ceva dejositoru și incompatibilu cu caracterul seu nepelatu.

Dupa finirea servițiului bisericescu, oficiatu de vicariul Popea, conductul se puse in mișcare. În frunte mergeau tinerii români dela gimnasiile din locu, dupa ei teologii și preparandii dela institutul „Andreianu“, chorul clericalu și preotii fungatori; apoi carul fune-bralu cu remașitele nobilulu defunctu, înapoia căruia venia jelnic'a familia, comitetul Asociațiunii, consistoriul archidieceșanu, delegatii dela Deva, Sighișora, Blașu și alte părți, o cununa frumoșă de dame și în fine publicul numerosu.

Academ'ia româna a fost reprezentata prin membrul ordinariu dl Georgiu Baritiu. Pe lângă carul fune-bralu mergeau 12 juni români cu lumini aprinse, — sieriul eră acoperitu cu cununile depuse din partea familiei, comitetulu Asociațiunii, consistoriulu archidieceșanu, institutul Andreianu, veteranii și junimea academica din Clușu etc.

Telegrame de condolinția au sositu din tôte părțile locușe de români.

Stradale erau îndesate de publicu din locu și giuru. Teranii români inca au fost reprezentati în numeru considerabilu, sciindu bine, cumca în repausatul națiunea româna perde pe fiul poporulu și unu dintre cei mai aprigi luptatori ai egalei îndreptări.

Ajunsu conductul la biseric'a din suburbiul Iosefin, coseșugul a fost dusu în biserică, unde apoi se începă serviciul propriu al înmormântării.

Dupa evangelia asesorul consist. și parocul cetății dl Zacharia Boiu, ținu o cuvântare funebrala, care storse lacrimi din ochii întregulu publicu coadunatu, cu deosebite pasagele, prin care își ai remasu bunu dela soția și copii, emoționara pe toti.

Dupa acest'a sieriul fu scos în cimiterul de lângă biserică, unde cetindu-se rugăciunile îndatinat, înainte de a-l ascunde în pamântu, dl G. Baritiu aredicându-se de asupra mormântulu, în numele Academiei române și al comitetulu Asociațiunii transilvane, pronunția cuvântarea compusa cu lacrimi și rostita cu gele adâncă.

Încă o lacrima din ochii tristilor privitori și sieriul cu barbatu nostru iubit fu datu astrucării.

O bucația de pamântu însoțita de durerosul „adio pentru totdeuna“.

Mergi, ființa nobila, memori'a ta este eterna, numele teu neuitatu!

*

Anunțiu de doliu al familiei gelitôre suna astfel: Dr. Iosif Hodosiu, asesoru și referințe școlariu al consistoriulu archidieceșanu greco-orientalu românul al Transilvaniei; membru al Academiei române din București, membru ordinariu și secretariu II al Asociațiunii transilvane pentru literatur'a româna și cultur'a poporulu român* etc., la 12 ore a nopții 27 novembre (9 decembrie) a. c., în al 51-lea anu al etății și 23-lea al fericitei casatorii, proveșutu cu sfințele taine, dupa unu morbu îndelungatu și-a datu blândul sufletu în mâinile Creatorulu. În mormântarea se va face duminica în 30 novembre (12 decembrie) la 2¹/₂ ore dupa amedi în cimiteriul bisericiei gr. or. române din suburbiul Iosefinu. Sibiu, 28 novembre (10 decembrie) 1880. Anna Hodosiu nascuta Balinth, soția; Enea Silviu, medicinistu la universitatea din Viena an. IV; Anna Letiția maritata dr. Oncu; Simion Sabinu, candidatu de locotenințe în reg. nr. 50; Iosif Alesandru, studinte în cl. 8 gimn.; Iuniu Brutu, stud. în cl. 5 gimn.; Uliu Traianu, stud. în școlele comerciale din București; Amos Nerva, stud. în cl. 1 gimn. și Roma Victoria, fi și fiice; Carolina Balinth, veduva protopopêsa din Roșia de munte, sócra. Dr. Nicolau Oncu, advocatu în Arad. ginere. Zenoviu Hodosiu, preotu în Ielandul mare și Ioan Hodosiu, preotu în Bandul de Câmpia, frati.

Coresp. ord.

C e e n o u ?

Curtea regêșca va mai petrece numai septemân'a acest'a la Gödöllő, unde vineri a sositu și moștenitorul de tronu Rudolf, carele nu va merge de asta-data la Brusela. Dupa scirile mai nôue, tóta curtea va merge sâmbeta la Viena, și acolo va petrece serbatorile Craciunulu.

Sciri personale. Pr. SȘa dr. Ioan Szabó, episcopul dieceșei Gherla, a petrecutu în septemân'a trecuta la Budapeșta, și a fost primitu în audienția de cătra Maj. Sa. — Rds. D. Ieroteiu Belesiu, președintele vicariu al consistoriulu gr. or. din Oradea-mare, a sositu țilele trecute acasa dela Arad.

Aniversari'a Inării Plevnei s'a serbatu la București vineri în 10 dec. cu mare pompa. În faci'a statuei lui Mihaiu Vitezul soldatii redicara unu frumosu pavilonu, și de ambele părți ale statuei dôue mari tribune de scânduri. Publicul se adună la țece ore înainte de miédadi. La unu-spre-țece bubitul tunurilor anunția venirea Domnitorulu, carele apară calare și încungiuțatu de statul seu majoru; apoi sositu Dômn'a în trasura cu damele și domnișorele de onôre. Serbarea începă prin serviciul divin și sântirea apei seversite prin mitropolitul-primatu; apoi Domnitorul se coboră pe treptele pavilonulu, unde i se presintara delegațiunile regimentelor create de curând, și luându drapelul destinatu fia-cărui regimentu, dupa câteva vorbe bine simțite, incredinția acel drapelu în mâinile colonelulu seu majorulu respectivu. Domnul și Dômn'a mersera apoi la palatul universității, unde femeile oficiierilor români, prin unu comitetu alesu dintre dênsele și avându de președinta pe dn'a Cernatu, oferira suveranei unu grupu de marmore ce represinta pe Dômn'a dându medicamente unui soldatu ranitu. Dômn'a, scrie „Press'a“ de unde scôtemu acêșta informațiune, respunse forte mișcata și multiami din ânima pentru acestu frumosu și maretu daru. Dupa acêște Domnul și Dômn'a se rentôrșera la pavilonu și asistara la defilarea

* Si membru fundatoru și primul presiedinte al Societati pentru fondu de teatru romanu.

trupelor ce veniau în sunetul musicelor să treacă cu noul lor drapela. Terminându-se defilarea trupelor, Domnul și Dômn'a se întorseră la palatu, ier poporul numeros cuprinse totu bulevardul și se mișcă în deosebite părți, pâna ce se stracură câte puțin prin stradele laterale.

Statu'a Dômniei României, despre care se vorbește mai sus, dupa cum aflămu totu din „*Pressa*“, este unu admirabilu grupu de marmura alba sculptatu de mân'a unui italianu dupa modelul facutu de dl Stork. Acestu grupu, precum indicaramu deja, represinta un'a din scenele cele mai mișcatore ale ânimei omenesci: Dôrn'a Românilor, în costumu de dama de caritate a Societății Crucea Roșia, presinta unui soldatu român u greu ranitu medicamentele necesarie pentru vindecarea lui. Atitudinea Dômniei, scrie numitul diuaru, aplecata în genunchi lângă soldatu, pozițiunea acestuia pe patul de durere, gibern'a lui de o parte și chepiul de alt'a, cațute ca din întemplare, sânt așa de naturale, așa de bine nimerite, încât ar crede cineva, că vede unu tablou animatu înaintea ochilor sei. Îndoiturile rochiei și velului, încrețiturile mânecutălor Dômniei sânt lucrute cu o rara finetă, ca și tunic'a soldatului, ca și cismele și pantalonii lui. Dar ceea ce isbesce mai cu deosebire pe spectatoru la vederea acestui grupu admirabilu, este durerea, suferinț'a, dar totodată rabdarea și fericirea soldatului, care e mândru, veđându-se îngrigitu chiar de suveran'a lui; ceea ce mișca sufletul, este simțimentul de caritate creștina, de compatimire de sora, ce se vede stralucindu pe figur'a grava și întristata a Dômniei Românilor.

Diet'a. Camer'a deputatilor în ședinț'a de vineri a continuatu desbaterea asupra legii de transportu. Cu această ocaziune Eugen Gaál (deputatu din Pecica) a reprobatu, că guvernul cu tota decaderea continua a condițiunilor materiale ale țerei, voiesce să urce darea de transportu. Mai vorbira Orbán, Szalay, Ráth, Mudrony, toti în contra legii, pentru care luara cuvântul numai ministri Szapáry și Tisza. Desbaterile asupra acestui proiectu de lege se încheiara apoi în ședinț'a de sâmbeta, când din opozițiune mai vorbira Lichtenstein, Urányi și Lukáts Béla, din partid'a guvernamentală numai Hegedüs și referental Daniel. În fine legea se votă cu 184 voturi contra 152. — **Cas'a magnatilor** a începutu desbaterea bugetului în ședinț'a de sâmbeta, când s'a și încheiatu, votându-se bugetul. Br. Desideriu Prónay dise, că în starea financiala nu s'a facutu nici o îmbunătățire, de și dupa guvernare de 5 ani s'ar fi pututu așteptá această dela guvern. Cont. Ferd. Zichy combatu noulu proiecte de dări.

O suprindere delicata. Oficierii regimentului de infanteria nr. 36 facura dizele trecute o frumôsa suprindere moștenitorului de tronu Rudolf în Praga. Șciundu ei, că moștenitorul de tronu, carele înainte de a fi numitu generalu-majoru a fost șeful de onore al acelu regimentu, va cercetá regimentul, decisera ca la primire toti să porțe în gróp'a nasturelui câte o rosa palida, flôrea favorita a fidanțiatei moștenitorului de tronu. Ei comandara atari rose din Florenția, înse acele pe când sosira, veșceđira. Dar în fine, cu pretiu mare, unu negustoru de flori din Praga, li procurá florile dorite.

Toleranț'a religiôsa în Bucuresci. În strad'a Fântanei din Bucuresci se redica unu edificiu maretu pentru cultul catolicu, o catedrala pompôsa. Dar fiindu că nu ajungu banii, s'a instituitu unu comitetu de dame patronese cu scopul d'a se face colecte și loterii pentru terminarea cladirii. Acestu comitetu a aranjiatu unu bazaru de diverse obiecte, cari se vându prin lo-

teria. Mitropolitul-primatu, inspiratu de unu înaltu simțimentu de toleranț'a religiôsa, a cumperatu 500 bilete de loteria. Printre obiectele daruite se afla unele presen e ale Domnitorului și a Dômniei, a regelui Italiei și ale contesei de Flandra.

Cestiunea teatrului germănu în Budapesta nu mai este la ordinea zilei, căcj, precum anunciasemu în nr. trecut, consiliul municipalu a votatu concessiunea d'a se puté da represintațiunii teatrale în limb'a germăna în Budapesta. Acestu votu, produsu în urma-relea compromisiunii ce și-a atrasu elementul ungurescu în strainetate prin votul seu netolerantu de mai înainte, a fost primitu de către tinerimea din galeria cu expectorațiunii injuriôse, încât președintele-primaru fu silitu să ordône deșertarea galeriilor. Înse focul tinerimei, ațigatu de fanatismul unora, nu se mulțami cu atât, ci în sér'a aceea merse de facu insulte sub ferestile redacțiunilor diuarelor germăne, ma și lui Jókai, carele asemenea votá concessiunea, și carele facu atâtă onore beletristicii magiăre în strainetate, ca nici unu scriitoru magiăru înaintea lui. A adusu înse tinerimea tributul devotamentului seu lui — Verhovay.

Necrolôge. *Pelagia Alexi*, mam'a dlui dr. A. P. Alexi, profesoru la gimnasiul din Nasedu, a încetatu din vietă la 23 nov., și a fost înmormântata la Sân-Georgiul românescu la 25 nov. cu ceremonii funebrale, de cari de multu n'a vețutu Sân-Georgiul. Au funcționatu dece preoti, dl Silviu Sohorca, capelanul localu, a rostitu unu cuvântu funebru cu multa elocinț'a și a storsu lacrimile publicului ce eră foarte numerosu. Repausat'a a fost o femeia cu virtuti rare, modelu de economă, de femeia casnica, de bunetate, generositate și de diligenț'a. — *Elisabeta Cimponeriu* n. Valunganu, soț'a dlui Ioan Cimponeriu, preotu în Roșia (Banatu) a repausatu în 16/28 nov. în etate de 54 ani, lasându în doliu pe soțiu seu, și pe fiii Iosif, Ioan, Petru și Ana. — *George Suciu*, notaru comunalu în Toraculmare, Banatu, a muritu la 18 nov. în etate de 48 ani, gelitu de soț'a sa, de frate-seu și de o nepôta; adormitul a fost unu barbatu stimatu, carele a contribuitu multu prin svaturile sale bune la edificarea unei biserică și școle noulu în acea comuna. — *Patriciu Popu*, teologu de anul I la Arad, a încetatu din vietă la 24 l. tr. în etate de 22 ani în satul seu natalu Nimoesti lângă Beiușu; il gelesce parintele seu Moise Popu preotu în Nimoesti, frate-seu Meletiu studentu în Beiușu, unchiul seu Vasiliu Popu protopopu în Beiușu și Ioan Popu preotu în Șebiușu. Studentii din cl. VIII a gimnasiului din Beiușu toti luara parte la înmormântare, și depusera o cununa pe mormântul fostului lor colegu, ier studentul Teodor Bulcu rosti o cuvântare funebrela bine simțita. — *Anna Rece* n. *Grauru*, soț'a dlui Teodor Rece, a încetatu din vietă la 5 dec. în etate de 30 ani în M. Ludoșu, lasându în doliu afara de soțiu seu pe fiii și fiicele Elena, Victoria, Ioan, Augustina și Emil și numerosi consângeni.

Șciri scurte. *La Viena* în 9 decembre nôptea a fost unu viforu mare, unu torentu de plôia, cu care ocaziune a și fulgeratu. — *Somoskeőy*, carele s'a pusu pe picioru liberu pe lângă garanț'a, se afla în Budapesta și nici nu va puté merge de acolo, căci pasaportul cerutu pentru strainetate și deja acordatu, în urma i s'a revocatu. — *Tragerea loteriei în 11 decembre:* Budapesta 70, 40, 80, 5, 87; Linz 51, 63, 72, 24, 12; Triest 63, 26, 58, 84, 15.

Proprietaru, redactoru respundiatoru și editoru :
IOSIF VULCANU.